

Jumalateenistus Nõos N, 14.04.22 kell 18.00, Suur Neljapäev

Lektsioonid: Js 25:6–10; Lk 22:14–22

Pihikõne: Jh 15:4

Jutlus: Ap 2:42–47

Laulud: 220 (1–4); 88 (1–2, 3); 225 (1–4); 221 (1–3)

Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes. Ent igale inimesele tuli kartus, sest palju imetegusid ja tunnustähti sündis apostlite läbi. Kõik usklikud olid üheskoos ja kõik oli neil ühine. Omandi ja vara nad müüsid ära ning jagasid raha igaihele sedamööda, kuidas keegi vajab. Nad viibisid päevast päeva ühel meelel pühakojas, murdsid leiba kodudes ja võtsid rooga juubeldades ning siira südamega, kiites Jumalat ja leides armu kogu rahva silmis. Issand aga lisis päästetuid päevast päeva nende hulka.

Millegipärast torkab selles kirjakohas esmalt silma sõna „kartus“. Võib-olla seetõttu, et praegusel ajal on meie ümber ja südames palju kartust – pean silmas viimastel aastatel meid ümbritsevaid kriise, eriti viiruspandeemiat ja sõda.

Kuid see kartus, mis tumestab tänase eurooplaste elu, pole kaugeltki see kartus, mis tuli Jeruusalemma inimestele noil mälestusväärseil päevil I sajandi teisel veerandil pKr. See kartus oli Jumala riigi vägeva tuleku ees ja tunnustähtede ees, mis sellega kaasas käisid.

Meie kirjakoha peatüki algupoolel Ap 2:12j on ju kirjas nelipühapäeva Püha Vaimu tuleku tunnustajate reaktsioonid: „Nad kõik olid jahmunud ja kahevahel ning ütlesid üksteisele: „Mis see küll peab olema?“ Mõned aga ütlesid pilgates: „Nad on täis magusat veini!““

Nüüd aga oli ilmselt lõppenud kõigi kahtlejate ja pilkajate nõu: asjaolu, et Peetruse sütitava jutluse peale ristiti Jeruusalemmas lühikese ajaga umbes kolm tuhat inimest (see on 2/3 Nõo valla elanikest ja kaks korda suurem arv hinnanguliselt Rannu kihelkonnas elavaist inimestest), et apostlite läbi sündis palju imetegusid ja tunnustähti, pani kinni kõigi skeptikute suud.

Tahtmatult tekib küsimus, mida teha, et selline kartus – Jumala läheduse kogemise kartus – tuleks ka tänaste inimeste peale? Või ei saagi niimoodi küsida? Sest 2000 aastat tagasi olid kartuse aluseks Jumala suured teod Temasse uskuvate inimeste läbi?

Või küsida nii: kas täna Euroopa elanikke kammitsev hirm ei võiks tingida nende pöördumist kaitseks Jumala poole? Praegu me selliseid märke veel ei näe, vähemalt mitte Eestis. Kas siis peab olukord muutuma veelgi lootusetumaks, et see juhtuks?

Sellele küsimusele on võimatu vastata, sest kõik on Jumala kätes.

Ent midagi on nii I sajandil Jeruusalemmas toimunud võimsa Jumala-kogemuse ja tänapäeva kriisides elava maailma vahel siiski ühist. Nimelt, pääsemislootuse alus on üks ja seesama, Issand Jeesus Kristus!

Kogu selle suure Jumala-kogemuse aluseks Jeruusalemmas 2000 aastat tagasi oli ühe Naatsareti puusepa ja rändjutlustaja-ravitseja Jeesuse ristisurm ja ülestõusmine. Ja ka täna on meie pääsemislootus – kas siis koroonapandeemia epitsentris, haiglate infektsiooniosakondades, Ukraina sõja kaevikutes, sõjapõgenike voorides või ängistusega sõjateateid jälgivais eurooplastes – siiski vaid üks ja seesama: Jeesus Kristus, kes lubab olla temasse uskujate juures iga päev maailma ajastu otsani ja kes on Hb 13:8 järgi seesama eile ja täna ja igavesti!

Mis siis, et see pääsemislootuse jumalik alus on varjus. Temast ei kõnele riigijuhid, kõrged euroametnikud, peavoolu massimeedia, Euroopa majandust suunavad institutsioonid ega rahvusvahelised abiorganisatsioonid. Kuid ometi on Jeesus Kristus kõigi inimeste südameukse taga koputamas ning teda ei heiduta inimeste enese peale lootmise patt. Sest selle patu on Kristus ristil ära kandnud ja ületamatu takistus inimese südame ja Jumala vahel on jäädavalt hävitatud.

Jeesus oli ju varjus ka 2000 aastat tagasi. Vaid kaksteist jüngrit hakkasid paari aasta jooksul iga päev Jeesuse kaasteeliste ja õpilastena lähemalt mõistma, milline muutus on inimkonna ajalukku tulemas. Ja ehkki Jeesus puutus oma maiste rännakute jooksul Palestiinas kokku võib-olla sadade või tuhandete inimestega, jäi ta enamiku jaoks siiski üheks Messia-ambitsioonidega

rändjultustajaks-ravitsejaks, kes lõpetas sarnaselt enamikele Rooma riigi arvatavaile mässajaile – ristisurma surres.

Kuid olgu pääsemislootus Jeesuse Kristuse läbi avatud nii vähestele kui tahes, see jääb siiski aluseks, millele iga inimene võib toetada oma elu ja surma. Ning Kristuse koguduse liikmed on seda läbi aegade ka kasutanud.

Tänases kirjakohas on kirjeldatud koguduse toimimist pärast imepäraseid sündmusi nelipühapäeva järel Jeruusalemmas. On öeldud: „Aga nemad püsisid apostlite õpetuses ja osaduses, leivamurdmises ja palvetes.“

Järelikult kuulati tähelepanelikult, mida Jeesuse õpilastel ja Tema Vaimu saanutel öelda oli. Täpsemalt, kuidas nad uut moodi, Kristuse seisukohalt tõlgendasid olemasolevat pühakirja, meie mõistes Vana Testamendi.

Järelikult tuldi kokku jumalateenistusteks ja erinevaks osadusgruppideks, et jagada oma usukogemust vendade ja õdedega Kristuses, üksteist julgustada ja innustada.

Järelikult palvetati üheskoos üksteise, väljaspool kogudust asuvate inimeste eest, sõprade ja vaenlaste eest – nii nagu Jeesus Kristus oli käskinud.

Järelikult murti koos leiba ehk pühitseti koos armulauada – ka seda samamoodi nagu Jeesus oli selle oma ihu ja vere läbi seadnud. On ka öeldud, et rooga võeti „juubeldades ning siira südamega“. Ehk siis armulauda peeti tõepoolest otseseks osaduseks Ülestõusnud Kristusega – nii nagu meie kiriku armulauateoloogia ka õpetab.

Täna mõtlemegi meie Issanda Jeesuse Kristuse pühale õhtusöömaajale, millel ta andis juutide sadu aastaid tagasi sündinud paasapühale uue tähenduse.

Paasatall, kelle veri tuli piserdada Iisraeli rahva kodade ustele, et hävituse ingel neist mööda läheks, on tegelikult Jumala Poeg Jeesus Kristus ise. Paasatall, kelle liha tuli tulel küpsetatult süüa, on tegelikult Jumala Poeg Jeesus Kristus ise. Mitte asjata ei ütle Ristija Johannes Jh 1:29: „Vaata, see on Jumala Tall, kes kannab ära maailma patu.“

Ja tõepoolest, Jeesus Kristuse ohver ei päästnud mitte ainult Iisraeli rahva tol saatuslikul ööl Egiptuses esmasündinute hävitamisest, vaid päästab kõik, kes temasse kui ülestõusnud Issandasse usuvad, patust, kuradist ja surmast.

Meie tänase kirjakoha lõpus on öeldud, et Jeruusalemma algkogudus kiitis Jumalat ja leidis armu kogu rahva silmis.

Tõepoolest, kogu see kogemus Jumala sõna kuulamisest, ühises Kristuse-osaduses olemisest, palvetamisest ja leivamurdmisest on läbi aegade pannud Kristuse koguduse Jumalat kiitma ja ülistama. Ning see pole jäänud märkamatuks ka väljaspool kogudust.

Seepärast tahan lõpuks rõhutada, et millised ajad ka poleks, kas kerged või rasked, kogudus peab alati jääma oma Jumala poolt määratud ülesandeid täitma. Sest vaid siis jõuab maailma avarustesse jumalik rõõm Pühas Vaimus, mille võimuses on lõpetada kõik kriisid!

Seepärast võtkem täna rõõmuga vastu Jeesuse seatud armulauda ja jätkakem oma koguduse kooskäimisi niikaua kui veel vähegi võimalik. Sest see on pääsemislootus, mida vajab kogu maailm!

Aamen.